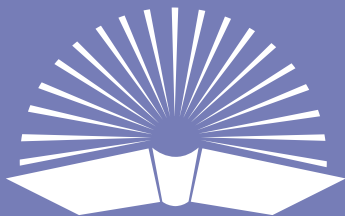

myShliach
מהלקה לדוברי עברית

חברותא

חומר לימוד שבועי

פרשת
חיי שרה

myshliach.net

חיי שרה

לקו"ש חלק א' ע' 28 ואילך
מתורגם ללה"ק

בחומר שלך ותראה שהוא "שונאך", משום שבתחלת העבודה ובתחלת החיים, קיימת שנאה הדדית בין הגוף לנשמה; "רובץ תחת משאו" – ה"משא" הוא עול התורה והמצוות. למרות שזה "משאו" המשא שלו, שלכן ניתנו המצוות לנשמות בגופים דווקא, משום שהכוונה היא לברר ולזכך את הגוף, בכל זאת נחשב הדבר לגביו, כמשא, שאין לו חפץ בו. ומשום כך הוא "רובץ תחת משאו".

ג. מלבד הענין שהמצוות ניתנו לנשמות המלובשות בגופים דוקא, הרי גוף המצוות נתלבשו בדברים גשמיים דוקא. ולא רק המצוות המעשיות אלא גם המצוות שהן חובת הלבבות – כגון מצוות האמנת היחוד – גם מצוות אלו צריכות להיות מורגשות בבשר הלב והמוח.

א. בפרשת השבוע נאמר: "ותמת שרה בקרית ארבע היא חברון בארץ כנען". ומסביר הזוהר ש"שרה" רומז לגוף ו"אברהם" לנשמה¹.

וזהו – אומר הזוהר – "ותמת שרה", כשהגוף מת "בקרית ארבע", המורכב מארבע יסודות, "היא חברון" המחוברים בעת חיותו, אזי במותו: "ויבא אברהם" – הנשמה – "לספוד לשרה ולבכותה": הנשמה בוכה מפני שגם לאחר המיתה היא קשורה בגוף.

לפי ההנחה ש"שרה" רומז לגוף ו"אברהם" לנשמה – לא מובנת לכאורה, משמעות הכתוב "כל אשר תאמר אליך שרה שמע בקולה".

ב. ידוע פתגם הבעש"ט² על יסוד הכתוב "כי תראה חמור שונאך גו"³:
"כי תראה חמור" – כשתבונן

שהתבונן בגדולת ה' ונפל עליו פחד רב, ו"יין קשה – פחד מפיו"6 ומבטל מהגוף את פעולת היין. היראה השפיעה גם על בשר הגוף. והיתה מורגשת בו עד כדי כך שביטלה מעליו את פעולת היין.

וכן גם באהבה: הרב הצדיק רבי מנחם נחום מטשרנוביל היה שמן בגופו מאמירת "אמן יהא שמיה רבא"⁷. כשהתבונן ב"שמיה רבא", ובגדולת הוי', שהוא "מברך לעלם ולעלמי עלמיא", שנמשך בכל העולמות ובכללם גם בעולם העשיה הגשמי – נתעורר באהבה ותענוג במדה שהביאו שמנונית בגופו.

ד. "וחדלת מעזוב לו" – ממשיך הבעש"ט ומבאר בפתגם שלו על המשך הכתוב האמור: עלול אתה לחשוב שכיוון שהגוף "רובץ תחת משאו", כדאי לך להתמסר רק לעבודה השייכת לנשמה, ואת הגוף תמגר על-ידי תעניות וסיגופים – נאמר לו: "עזוב תעזוב עמו" – יש "לברר" ולהעלות את הגוף.

אדם שיכוון במחשבתו כל הכוונות שבמצווה מסוימת ולא יקיימנה בפועל: הוא מכוון, לדוגמה, את כוונות מצוות תפלין ואילו בפועל אינו מניח תפלין – הרי לא רק שהוא מפסיד קיום המצווה אלא אף עובר עבירה – הוא מבטל מצוות תפלין.

מצוות אהבת ה' לדוגמה, צריכה להיות מורגשת בגוף. כשם שבענינים גשמיים הרי "שמועה טובה תדשן עצם"⁴, וכפי המסופר בתלמוד⁵ ששמועה טובה הביאה לשינוי גופני, כך גם אהבת ה' – צריכה להטביע את רישומה בגוף שיהיה מורגש שאמנם "קרבת אלקים לי טוב".

וכך גם ביראה, עליה לגרום לא רק לכיוון במוח או אפילו בלב, אלא עליה להיות במדה כזו שיהיה ניכר בקשר הגשמי של המוח והלב שהוא שרוי בפחד.

בכל ענין, הורונו נשיאינו דוגמה. וכן בנידון זה קיימת דוגמא: מסופר על רבנו הזקן שכשהגיע פעם בתפלתו (בראש השנה או ביום כיפור) ל"ובכן תן פחדך", החל להתגולל על הארץ תוך כדי אמירת פח פח (פ"א פתוחה) ומרוב פחד לא היה באפשרותו לסיים את המלה, ורק כעבוד זמן מה סיים את כל המילה "פחדך".

דוגמא נוספת בסיפור אדות כ"ק אדמו"ר ה"צמח צדק": בשנות נשיאותו הראשונות ישב פעם והתועד עם חסידים. לשלחן הוגש "קאוויט" (משקה חריף) נטל ה"צמח צדק" הימנו כוס אחת ושניה ואף ציוה למזוג לו כוס שלישית. אחר כן העביר ידו על מצחו ופעולת המשקה לא היתה ניכרת עליו. והסביר זאת ה"צמח צדק" אחר כך,

המתוארים בתורה, הנם בפרשת השבוע – נישואיו של יצחק. לפי המדרש¹⁰ מרומזים בתורה גם נישואי אדם וחוה, אך אין שם אלא רמז ובמספר מלים מועט.

כשסיפר אליעזר דבר שליחותו לארם נהרים על-ידי אברהם ודרכו לשם, אמר: "ואבוא היום", מפרש רש"י¹¹: "היום יצאתי והיום באתי – מכאן שקפצה לו הדרך".

לשם מה היה צורך בקפיצת הדרך? ולשם מה סיפר זאת אליעזר? – ניתן להסביר זאת בשתי דרכים, השניה היא חסידותית – ואגב כך ניטיב להכיר את ההפשטה והנשמטיות שבהסברה חסידית.

ו. א) בשעה ששלח אברהם את אליעזר לארם נהרים, כתב שטר-מתנה ליצחק על כל נכסיו¹². ברם, כיצד היה עליו לנהוג בקשר לתאריך השטר? האם לכתוב את התאריך המוקדם, של – תחול על השטר תורת "שטר מאוחר", שאמנם כשר הוא, אבל אינו "חד וחלק"¹⁴. ציין, איפוא אברהם את תאריך כתיבת השטר – ולכן היתה קפיצת הדרך – היום יצאתי והיום באתי – כדי שהנכסים לא יופקעו מרשותו של אברהם לפני המועד.

בשעה שהגיע אליעזר לארם נהרים, חשש שמא ישאלוהו בתואל ולבן לפשר תאריך השטר שהוא מיום בואו

ואלו כשבפועל הוא מקיים הנחת תפלין ולא מכוון את הכוונה המתאימה, מחמת חסרון ידיעה, או אף כשהוא יודע את הכוונה אלא שלא כיוונה – הרי את עונשו אמנם ישא על שלא כיוון, אבל את המצוה בפועל – קיים.

בברית מילה שהיתה אצל אחד מנכדי ה"צמח צדק", היו צריכים לבחור בין שני מוהלים, אחד מהם היה בא בשנים והיתה לו ידיעה בכתבי האריז"ל – בכל אופן בענינים השייכים למילה. – והשני צעיר ומומחה אבל פשוט בהרבה מהקשיש, והורה ה"צמח צדק" להזמין את המוהל הצעיר, בנימוק שצריכים למול פשוט בגשמיות.

וזה המשמעות של "כל אשר תאמר אליך שרה שמע בקולה", ש"שרה" רומז לגוף, לפירוש הזהר, שכן עיקר הכוונה הוא הגוף. עתה הדבר בהעלם ולעתידי לבוא תבוא מעלת הגוף לידי גילוי במדה כזאת שהנשמה תקבל את חיותה מהגוף⁸, אלא ש"הטעינן הקב"ה – לאבות – בעולם הזה מעין עולם הבא"⁹, משום כך נאמר לאברהם – "כל אשר תאמר אליך שרה שמע בקולה".

(משיחת ש"פ חיי שרה, תשי"א)

ה. ה"שידוך" והנישואין הראשונים

ימים או עשור"). ואמר להם מיד "היום!" – עליכם לדעת שלפנינו ענין התלוי ברגעים, כל רגע יקר הוא, וההוכחה לכך – היום יצאתי והיום באתי.

ז. ההוראה הגלויה הנלמדת מסיפור-תורה זה לנו ולדורות, היא: "מעשה אבות סימן לבנים"¹⁷. כשם שכדי שרבקה לא תישאר בבית בתואל רגע מיותר היתה קפיצת הדרך, כן הדבר סימן לבנים: אין להתיאש וליפול ברוח מחמת חושך הגלות, משום שהקב"ה ימהר את הגאולה, כדי לא להשאר רגע מיותר בגלות.

מצרים היא שורש כל הגלויות. וכשם שבגלות מצרים היה "בעצם היום יצאו וגו'" וכמאמר המכילתא¹⁸ לא עיכבן המקום כהרף עין, כך גם – כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות¹⁹ – בגלות הנוכחית. יש רק להשלים את "הפכים הקטנים", וכשיושלמו אלה – תהיה במהרה בימינו הגאולה השלימה על-ידי משיח צדקנו.

(משיחת ש"פ חיי שרה תשי"ג)

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה התרגום באחריותם בלבד!

אליהם והרי זה שטר מאוחר ולגבי אברהם "מחזי כשיקרא"? – הזדרז אליעזר והקדים: אל תקשו קושיות – היום יצאתי והיום באתי.

ב) כתוב¹⁵ שרבקה בבית בתואל היתה "כשושנה בין החוחים". השושנה גדלה דוקא בין החוחים, בהם יש משום קיום השושנה¹⁶, ויש צורך בהתאמצות למצוא צידוק לשינוי מקום השושנה, כי החוחים אינם נותנים להוציאה משם, משום שבזכות השושנה – מטפחים ומשקים את כל השטח ומתוך כך מקבלים גם החוחים חיות. בשעה שרבקה נעשתה בת שלש שנים ויום אחד – ראויה לביאה, להנשא ליצחק – הרגיש אברהם מיד בדבר. התפתחות זו היוותה את הצידוק והביסוס להתקשרותה בקדושה והוצאתה מבין החוחים, ומיד אמר אברהם לאליעזר: "אל ארצי ואל מולדתי תלך ולקחת אשה לבני ליצחק". אילו לא היתה קפיצת הדרך, היתה רבקה נשארת בבית לבן ובתואל זמן מיותר. לפיכך לא היתה אפשרית תחילת ההוצאה מבין החוחים – על-ידי שליחת אלעזר – טרם מלאו לרבקה שלש שנים ויום אחד, ומשום כך היתה אחר-כך קפיצת הדרך, כדי שלא תשאר שם זמן מיותר.

כשהגיע אליעזר לארם נהרים הבין, שלבן ובתואל יבקשו לאפשר לרבקה להישאר ביניהם משך זמן (וכמו שדרשו באמת: "תשב הנערה אתנו

חיי שרה

מתורגם ללה"ק

פָּרָשָׁה זוֹ נִקְרָאת 'חַיֵּי-שָׂרָה', וּמְבִיא אֲדָמוֹ"ר הַזֶּקֶן בְּתַנְיָא, שְׁשֵׁמוֹ שֶׁל דָּבָר מְחִיָּה וּמְהֵוָה אֶת הַדָּבָר.

מִזֶּה מוּבֵן, שְׁמִכּוּן שֶׁכָּל הַפְּרָשָׁה נִקְרָאת חַיֵּי-שָׂרָה, הֲרִי שֶׁכָּל הַפְּרָשָׁה קְשׁוּרָה עִם חַיֵּיהָ שֶׁל שָׂרָה.

וְלֹא מוּבֵן: הֲרִי רַק בְּתַחֲלַת הַסְּדֵרָה מְסַפֵּר עַל חַיֵּיהָ שֶׁל שָׂרָה, וְאֵלּוּ רַב הַסְּדֵרָה מְסַפֶּרֶת עַל דְּבָרִים אַחֲרִים, כְּגוֹן נִשׁוּאֵי יִצְחָק וְרַבְּקָה, פְּטִירַת אַבְרָהָם; אִם כֵּן, מִדּוּעַ נִקְרָאת כָּל הַסְּדֵרָה חַיֵּי-שָׂרָה?

הַתְּשׁוּבָה הִיא: אֲכֵן כִּף הַדָּבָר, כָּל הָעֲנִינִים הַמוּבָאִים בְּפָרָשַׁתנוֹ קְשׁוּרִים עִם חַיֵּי-שָׂרָה – הֵן בְּמַהֲלָךְ חַתֻּנַּת יִצְחָק וְרַבְּקָה וְהֵן בְּפְטִירַת אַבְרָהָם מִתְּבַטָּאת נִקְדַּת חַיֵּיהָ שֶׁל שָׂרָה.

בְּחַתֻּנַּת יִצְחָק וְרַבְּקָה כָּתוּב: וַיָּבִיֵאָהּ יִצְחָק הָאֵהָלָה שָׂרָה אִמּוֹ; מָתִי הַסִּכִּים יִצְחָק לְהַתְּחַתֵּן עִם רַבְּקָה? – רַק אַחֲרֵי שֶׁהִכְנִיסָהּ יִצְחָק לְאֵהָל, וְהַכֵּל חָזַר לְהִיּוֹת כְּבִימֵי שָׂרָה

אמו. ומסביר רש"י, ששלושה דברים שהיו באהל של שרה – 1) נר דלוק מערב-שבת לערב-שבת. 2) ברכה היתה מצויה בעסה. 3) ענן קשור על האהל – ואחרי פטירתה של שרה עזבו את האהל, חזרו עכשו בזכות רבקה.

זאת אומרת, אחרי ששרה נפטרה, ועוד שלוש שנים אחרי פטירתה, רואים שיש המשך לחייה של שרה.

כמו-כן בפטירת אברהם כתוב 'ויקברו אותו יצחק וישמעאל' – יצחק לפני ישמעאל, כי זה היה אחרי שישמעאל חזר בתשובה, ולכן נתן ליצחק ללכת לפניו, ובזה הודה שהירשה שיכת ליצחק.

כל זה היה בזכות שרה, שכשראתה שישמעאל 'מצחק', דרשה מיד מאברהם 'גרש... ואת בנה, כי לא יירש'. פונתה היתה שישמעאל יחזור בתשובה, והוא אכן חזר בתשובה, ואף הרבה שנים לאחר פטירתה היה עומד בצדקו ונותן ליצחק ללכת לפניו, שבזה רואים גם המשך לחייה של שרה.

לפי זה, שם הפרשה הוא חיי-שרה, כי כל המספר בפרשה קשור בחייה.

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה התרגום באחריותם בלבד!

יהודי - זאת יודעים כולנו מגיל צעיר - מורכב מגוף ונשמה. הנשמה חצובה הייתה תחת כיסא הכבוד, כל מהותה ורצונה האמתי לעשות רצון קונה. הגוף לעומת זאת, מפריע, מעכב, נתון תחת הגבלות הטבע והעולם הגשמי והחומרי שאליו ירד. מטרתו של יהודי, מגדיר אדמו"ר הזקן, היא להגביה ולהעלות הנפש על הגוף.

התמיהה:

"להגביה ולהעלות הנפש על הגוף" אמרנו, אך מפרשת שבוע משמע לכאורה הפוך בדיוק: שרה אמנו, אומר הזהר, משולה לגופו של היהודי היורד לעולם הזה המורכב מארבע יסודות רעים - וזה הכוונה "ותמת שרה בקריית ארבע": שרה, גוף היהודי נמצא בעולם והוא "מת" בהיותו שקוע בקריית "ארבע" יסודות הרעים, ועל זה בא אברהם המשול לנשמה "לספוד לשרה ולבכותה". הנשמה בוכה כי חרף הירידה עדיין היא קשורה לגוף. ולמרות זאת אומרת התורה לאברהם, ש"כל אשר תאמר אליך שרה שמע בקולה". על הנשמה להקשיב לגוף. רגע, מה קורה כאן? הרי קודם אמרנו בדיוק הפוך.

הפתרון:

אלא מה, הכל תלוי בגישה, איך מביטים על גוף של יהודי. הגוף הוא לא מפריע, לא רק משועבד לעולם הזה הגשמי והחמרי, עלינו לרומם אותו ולפעול דווקא דרכו את ענייני תורה ומצוות. על הצדיק מטשערנוביל סיפרו כי היה שמן בגשמיות מאמירת "אמן יהא שמיה רבה". המצווה הזו של עניית "אמן" השפיעה אפילו על הגוף שלו. זוהי המטרה והתכלית הפנימית בעבודתו של יהודי, ובאופן גלוי נראה זאת בגאולה האמתית והשלימה. זו איפה הכוונה הפנימית בדברי הקב"ה לאברהם "כל אשר תאמר אליך שרה שמע בקולה".

אותנו מאוד! וברוך השם שהכל בסדר" אמר חיים. "ארוחת ערב!" נכנסה לחדר אחות לבושת לבן וגלגלה פנימה עגלה עמוסה במגשים של אוכל. "איכס זה לא

נראה טעים" עיקם יואב את אפו. "בדיוק לכן הבאתי לכם ערימה של סנדווייכים טעימים היישר מבית חב"ד פרומוסקה.. מבטיח לכם שזה הרבה יותר טעים ו.. גם קצת יותר כשר.." קרץ חיים בחביבות. "וואו תודה רבה!" התרגשה אמא של יואב. "רגע, סתם מעניין אותי" שאל אבא של יואב, "בן אדם חולה שנמצא בבית רפואה, אסור לו לאכול אוכל שהגויים מבשלים?", "זה לא בטוח... כי לפי ההלכה חולה שנפל למשכב מתירים לו כל מיני דברים... אבל האוכל כאן ממש לא כשר, ואם יש אפשרות להקפיד יותר על כשרות, אז למה לא?" "נכון אתה ממש צודק" הסכימה אמא של יואב, "אנחנו באמת צריכים להודות לקב"ה ששמר על יואב שלנו, אולי זו תהיה הדרך שלנו להודות לו..."

המשך יבוא...

האם תדעו איזו הלכה מסתתרת?

הדבר הראשון שראה יואב כשפקח את עיניו היה זוג פרצופים מודאגים מעל ראשו. "הוא התעורר איזה נס!!" קראה אמו בהתרגשות, "אני יוצא לקרוא לרופא!" אמר

אבא ויצא במרוצה מהחדר. רק אז הבחין יואב שהוא נמצא בבית רפואה. למה? מה קרה לו?

לקחי כמה שעות עד שהתאושש ונזכר בקוף החצוף ובצעד הטפשי שעשה כשנכנס אחריו למים למרות הסכנה...

"הזמנו כוחות הצלה ועד שהצלחנו למצוא אותך בקצה השני של הנהר לקח הרבה זמן. וכבר יום שלם שאתה שוכב כאן בלי הכרה... ברוך השם שהתעוררת!" ספרה לו אמא.

"יואב יש לך הפתעה!!" קרא אבא מבחוץ ונכנס לחדר בפנים מחוייכות, "טאדאם! תראה מי בא לבקר אותך!" הראה בידו על הפתח.

"חיים???" אני לא מאמין! איך ידעת שאני כאן?" התרגש יואב למראה הבחור החב"דניק שהכיר בטיסה שנכנס לחדר עם תבנית עוגה ובלון גדול, "ברוך רופא חולים יואב!! פגשתי פה את

ההורים שלך אתמול כשהגעתי לחפש יהודים שאפשר לזכות אותם במצוות תפילין ולהציע להם עזרה... הפחדת

במדור זה תוכלו לנסות לשער מהי ההלכה שמסתתרת בספור נשמח מאד אם תשתפו אותנו במסקנות שלכן.

hebrew@myshliach.com

ההלכה הקודמת:

**דברים האסורים משום סכנה
אסור לעבור בנחל שמימיו רודפין, אם
המים מגיעים למעלה ממותנים משום
סכנה שלא ישטפוהו המים**

תודה רבה לשלוחים ששלחו אלינו את התשובה:

יהודית ליצמן - קוריאה
מענדי פיקל - תאילנד
חסי מנדלסון - קייב

נוסח/נסוח

יחס אישי

ההתייחסות לכל יהודי!

חיים טובים יותר בגשמיות וברוחניות".

"אני מנסה להבין", המשיך בוריס בהרהוריו. "הרבי מליובאוויטש זה ההוא שעמד כאן בקיץ האחרון על בימה מפוארת בתהלכות ילדים ונופף בידו לעוברים ושווים? אח, איזה מאורע מרגש זה היה, זכיתי לעמוד לידו ממש מטעם המשטרה..." "אכן", אישר אלכס "מדובר ברבי". "וכמה פעמים בשנה מתקיים מעמד חלוקת דולרים זה? אולי אקפוץ לשם גם אני תיכף, מה אומר?" "אל דאגה", היסה אותו אלכס. "תוכל להגיע לכאן כל יום ראשון ולעבור לפניו. מעמד זה חוזר על עצמו זה מספר שנים בקביעות כל יום ראשון".

"וואו", לא הצליח בוריס להסתיר את התפעלותו. "כל יום ראשון עומד כאן הרבי על שתי רגליו ומקבל אלפי איש במשך שעות ארוכות? איך הוא מצליח לעשות את זה?" בוריס אכן היה נראה תשוש אחרי שעתיים של משמרת ועיניו החצי עצומות הבהירו זאת מפורשות. "הוא הרי כבר בסביבות התשעים", הראה בקיאות.

"תראה בוריס", התקרב אלכס. "אמנם לא יהודי אני, אך לאורך שנות עבודתי כאן בשכונה יצא לי לשמוע פה ושם על חייו והתנהלותו של הרבי. ובכן, השמועה מספרת אכן על אישה, אחת מעשרות אלפים, שהגיעה הנה, עברה לפני הרבי, ושאלה אותו בדיוק את אותה שאלה - כיצד מצליח לעמוד כאן במשך שעות ארוכות, מדי שבוע בשבוע, ולהקשיב ולשמוע לכל אחד שעובר לפניו כאילו כל הזמן שבעולם עומד עבורו... ולא תאמין מה

השעה הייתה שעת אחר הצהרים מאוחרת בשדרת איסטערן פארקווי הניו-יורקית. קרני שמש עזות הורגשו בכל תוקפן. הולכי רגל עוברים ושבים נצפו פה ושם, עושים את דרכם למחוז חפצם. מכוניות רבות שעטו בכביש משני עבריו, וסך הכל על אף היות היום יום ראשון בשבוע - יום שהינו יום חופשה בארצות הברית - הרי שהתנועה ברחוב נראתה די סואנת והומה.

אלכס ובוריס, שני שוטרי תנועה נחמדים חמורי סבר, עמדו ליד ניידת המשטרה שלהם שחנתה בפינת הרחובות קינגסטון ואיסטערן פארקווי, והביטו איש אל רעהו. מולם ממש, לכל אורך הרחוב ומבואותיו, השתרך תור בלתי אפשרי של אנשים, נשים וטף. בוריס לא הבין. "מה זה התור הבלתי-נגמר הזה כעת", שאל בתסכול. "כבר אפשר לחשוב כאילו מחלקים שם דולרים?"

"דווקא כן", הפתיע אותו אלכס. "בתוך הבניין המרכזי בעל שלושת המשולשים המזדקר לפנינו, עומד אחד ממנהיגי העולם היהודי - הרבי מליובאוויטש - והוא מחלק בשעה זו ממש שטר של דולר לכל אחד מהעוברים לפניו. כל אחד מהאנשים שאתה רואה כאן הגיע הנה משום שמטריד אותו משהו. האחד זקוק לשידוך הגון, לשני יש בעיה קשה בפרנסה והשלישי מתמודד זה תקופה עם מחלה נדירה שפקדה אותו. יש כאן גם כאלה ש"סתם" הגיעו הנה מדרך רחוקה לחלות את פניו של הרבי, בלי סיבה ספציפית מיוחדת. הם חסידים נאמנים שמדי תקופה מגיעים לבקש ברכה, לחזות בפניו של הרבי ולהבטיח לעצמם

הרבי ענה לה. התשובה היא פשוט מיוחדת".

בוריס פתח את ריסי עיניו והתרומם משהו. "נו, ומה הרבי ענה לה?" "אז זהו, תקשיב טוב בוריס. התשובה של הרבי הייתה שכאשר סופרים יהלומים לא מתעייפים. הרבי בעצם מתייחס לכל אחד שעובר לפניו כאילו הוא יהלום. אשאל אותך בוריס, תחשוב ששמים לפניך ערימות של יהלומים, כמויות ענקיות, לא תעצור ותשפשף בחיבה יהלום אחרי יהלום, ולא משנה כמה זמן זה ייקח?"

"אכן", אישר בוריס. "האמת שאפילו יהלום אחד קטן ממש יעזור לי בתקופה הזו".

בן יחיד

הסיפור על בוריס ואלכס שקראתם בשורות האחרונות, מיותר לציין שמעולם לא אירע במציאות. גם הסיפור-בתוך-סיפור אודות האישה ששאלה את הרבי כיצד יש לו זמן להתייחס לכל יהודי כאילו רק הוא ישנו בעולם ותשובתו של הרבי אליה אודות ספירת היהלומים - שמועה היא בלבד וטרם אומתה כי אכן התרחשה במילים אלה. כך או כך, אין כל ספק שפני הדברים והמסר שבהם נכון הוא ואמיתי עד למאוד.

אלפי איש, מכל המגזרים ומכל קצוות הקשת, עברו במשך שנים ארוכות, שבוע אחרי שבוע, לפני הרבי. יהודים ושאינם, ראשי ממשלות, נבחרים ציבור ואישים בעלי מעמד, ואפילו אנשים פשוטים וחולים שבקושי השיגו את מנת לחמם. היו שם דתיים וחילונים, חרדים, ואפילו אפיקורסים ומתריסים. את כולם ממש, ללא יוצא

מן הכלל, קיבל הרבי בסבר פנים יפות. לכל אחד מאלה שעבר הראה הרבי כאילו כל הזמן שבעולם נתון כעת עבורו וזו העת שבה יכול הוא לשטוח את אשר על ליבו ולזכות לעצה נכונה, ברכה מקרב לב וכוחות הלאה.

הרבי התייחס לכל יהודי כאילו היה יהלום. וכאשר סופרים יהלומים, אכן לא מתעייפים. כי יהלומים חשובים עבורנו ואנו רוצים מהם עוד ועוד, וכאשר הדבר חשוב ויקר עבורנו אין אנו מרגישים בו לנטל או לקושי כאשר נושאים אנו אותו על שכמנו, כי אם אדרבה - מרגישים אנו שמחה ותענוג מיוקר הדבר שבידינו. וכך בדיוק רואה הרבי בכל יהודי. כל יהודי, בנו יחידו של הקדוש ברוך הוא, אהוב ויקר אצל הקב"ה. ומי שאוהב את הקב"ה, אוהב את מה שהקב"ה אוהב - והקב"ה אוהב כל יהודי.

כגרון על העץ

לא מזמן התחלנו את שנת הלימודים החדשה. כל אחד מאתנו טעון בימים אלה בכוחות רבים הלאה, לקראת השנה החדשה שבפתח. וכאן בדיוק על כל אחד מאתנו המשימה לנתב את הכוחות הללו למקומות הנכונים. בואו וניקח מסר אחד מהנהגתו של הרבי עבורנו לחיי היום יום, מסר חשוב ומרכזי מאין כמוהו - ההתייחסות לכל יהודי. בואו ונשתדל, נקבל על עצמנו, להתנהג לחבר שלנו כאילו יהלום הוא. בואו ונניח את הדעה הקדומה, את הקנאה והאיבה שכביכול ישנה, בצד, נתעלם ממנה לגמרי, וננהג באהבת ישראל אמיתית לחבר שלנו גם אם עד עכשיו הוא לא בדיוק מצא חן בעינינו. אין ספק שנצליח!

ורגע לפני שנסיים, לא יכולים אנו להתעלם משאלת השאלות: הכל אמנם טוב ויפה, צריך להתייחס לכל יהודי, לכל חבר שלנו ולכל בן משפחה, כיהלום וכדבר יקר. אך כיצד באמת עושים זאת? הרי כאשר היושב לצדנו מתנהג כלפינו בצורה קצת מעצבנת לא מוותרים אנו לו כל-כך בקלות, השנאה והשיטנה אוחזים בכל אחד מאיתנו ועושים בו שמות. כיצד אם כן ניתן להתגבר על הכעס והאיבה למרות כל מה שקרה?

על כך ועוד, בשבוע הבא.

שאלות לשלכם

בפינה זו תוכלו להפנות שאלות לאחייכם השלוחים.

שאלות בענייני השליחות, שאלות בענייני הלימודים שלכם. ואפילו סתם שאלות כי אפשר.

זהו המקום בשבילכם!!

שאלות ותשובות ניתן לשלוח למייל
HEBREW@MYSHLIACH.COM